

הצרצר הירוק ועכברי השדה

אתם מכירים בוודאי את הסיפור על הצרצר והנמלה. איך בסתיו אחד, כשרוחות קרות וחזקות נשבו, הצרצר בא לנמלה וביקש ממנה קצת מזון ומקום כדי לחמם את רגליו. הוא במשך כל הקיץ רק ניגן בכינורו ורקד, ולא חסך כלום לתקופה הקרה. ואתם זוכרים איך הנמלה הקמצנית סירבה להכניס אותו לביתה ורק אמרה "תמשיך לרקוד

ולנגן, זה אולי יחמם אתך." תמיד חשבתי שזה היה אכזרי מאוד. ובוודאי כמוני חשבתם מה בסוף קרה לצרצר האומלל הזה. ובכן, סבא של אבא שלי, סבא-רבא איזידור, שיודע

דברים כאלה, סיפר לי את מעשה, כשישבנו ביחד וקלינו ערמונים במדורה. אהבתי את הסיפור ואני מקווה שגם אתם תאהבו אותו. שבו בנוח ותקשיבו. אחרי שהנמלה טרקה את דלת ביתה בפרצופו, הצרצר הירוק הלך משם עצוב, מסכן ועלוב. בחוץ החשיך כבר. הוא הרים את צווארון מעילו המרופט וגרר את רגליו על האדמה הקפואה, בלי לחשוב לאן הן מוליכות אותו. הוא ניסה להיעטף בעלה שמצא בדרך. העלה היה אדום והוא חשב לכן שיהיה חם, אך מהר התברר לו כי זה כיסוי דק מאוד כנגד הרוח הקרה. הוא ניסה להתעודד וניגן קצת על כינורו הקטן, אך ידיו היו קרות וקשיחות והמנגינה לא הייתה עליזה במיוחד. בסוף, קר, עייף ורעב, התיישב הצרצר האומלל לרגלי עץ התפוח הזקן. העץ הגן קצת עליו מפני הרוח ששרקה חזק "והווי! והווי!" ביו הענפים. הצרצר עטף את עצמו עוד יותר חזק בעלה שלו ולמרות ששיניו שקשקו מקור, הוא נרדם.

ויד ענקית הופיעה וחטפה את המעיל ואת המרק
והפחידה אותו כל כך שהוא נפל ו... התעורר.
"הי, שכך אחיה! מה זה כאן?" הוא שמע פתאום
קול בסמוך אליו. הצרצר הביט והופתע לראות את
עצמו בתוך בית נעים וחם של משפחת עכברי
שדה!

והנה מה קרה – כשהצרצר הירוק התיישב על
הארץ חסר כוח, שם בין שורשי עץ התפוח הזקן,
הוא לא הרגיש בחושך שהוא נשען על דלת קטנה.
והייתה זו דלת ביתה של משפחת עכברי שדה,
אשר חיו במאורה קטנה בין שורשי העץ. וכשמשב
רוח חזק פתח את הדלת, הצרצר הירוק התגלגל
פנימה לתוך הדירה. הוא ישב שם על הרצפה,
הביט סביב ולא היה בטוח האם הוא ער או שזה
עדיין חלק מהחלום שהוא חולם.

אבא ואמא עכברי השדה וארבעת ילדיהם גמרו
בדיוק אז את ארוחתם של לחם תירס וגבינה, ואבא
העכבר סיפר איך הלילה קודם הצליח להתחמק
פעמיים, פעם מהינשוף ופעם מהחתול של האיכר
גרין.

בחלומו ראה שהוא נד בשדה קרח ענקי. ופתאום
הופיעה לפניו שולחן אדום קטן ועליו קערה מלאה
מרק צח, חם, ריחני ומעלה אדים. ליד השולחן עמד
כסא ועל משענתו תלוי היה מעיל עבה, מרופד
בפרווה.
ובדיוק כשרצה לקחת את המעיל, שמע יללה איומה

הוא היה בדיוק בקטע המותח ביותר של הסיפור,
והמשפחה הקשיבה בנשימה עצורה, כשהדלת

נפתחה והצרצר הירוק התגלגל פנימה, כפי שכבר
סיפרתי.

ההורים, אבא ואמא עכברי השדה עזרו לו לקום
והושיבו בכורסה הנוחה ביותר שלהם, קרוב לאש,
כי המסכן היה כה קפוא מהרוח שבקושי יכול היה

לבדו לעמוד על רגליו.

בזמן שהצרצר הירוק ניסה להסביר, בקול צרוד
שלו, איך קרה שהוא פרץ כך לביתם, אמא עכברה
מילאה צלחת אוכל בשבילו ואחר כך חיפשה בתוך
המזנון והוציאה קנקן סירופ תותי-בר, מזגה קצת
לקלחת ושמה על התנור לחימום.

"אין דבר טוב מסירופ תותי-בר חמים נגד צרידות"
אמרה.

אבא עכבר השדה רק ניגב מדי פעם את אפו ואמר
"בחיי!, בחיי! משהו כזה!" כדי לבטא את אהדתו.
מובן שהקטנים הביטו בסקרנות גדולה על האורח.
וכשראו את אמם מורידה מהאש את הקלחת
הסירופ המתוק, קיבלו כולם פתאום שעול ואמא
עכברה נתנה לכל אחד טיפת סירופ קטנה.

כשהצרצר הירוק המורעב גמר לאכול מה שרק יכול
היה (מה שנראה מעט מאוד לעכברי השדה
הגדולים ובריאי הגוף) ואחרי ששתה מהסירופ
הנהדר, הוא נשען באנחת נחת בכורסה.
רק תחשבו כמה נעים היה לו לשבת עכשיו ליד
תנור חם, אחרי ארוחה טובה, כשקודם כמעט קפא

למוות או מת מרעב!
אבא עכבר השדה עזר לאמא עכברת השדה
לשטוף את כלי האוכל וארבעת העכברונים הקטנים
התחילו לשנן את שעורי הבית שלהם לקראת
הלימודים מחר.

עמדה עריסה ישנה, בדיוק בגודל מתאים, כי הרי
צרצר מבוגר הוא לא גדול יותר מאשר עכבר תינוק.
הוא הניח אותו בעריסה וכיסה בשמיכה החמה
ביותר שהייתה להם בבית.

"איזה מקום נהדר הוא כאן" אמר לעצמו הצרצר
הירוק המנומנם "רהוט כחול.. מפת שולחן אדומה..
וילאות צהובים.. ומעל האח שלט 'ידיד בצרה הוא
הידיד האמיתי'.. ונרדם חזק בתוך הכורסה.
אבא עכבר השדה הביא אותו לחדר הילדים, שם

נעים היה לשבת בערב לארוחה. אבא עכבר השדה
סיפר סיפור דמיוני על עכברושים שהחליטו לצאת

לים על צלחת עץ ישנה ולהיות לשודדי ים. אחר כך
הצרצר הירוק עזר לעכברת השדה לשטוף את
הכלים. הוא חשב בעצב שבקרוב יצטרך לעזוב את
הבית שלהם.
הוא הודה לאמא ואבא עכברי השדה על טוב-לבם
והתחיל להסביר שאין לו במה לפצות אותם עבור
קבלת האורחים, אלא שאבא העכבר הפסיק אותו
מיד.

2

למחרת מצבו של הצרצר הירוק היה כבר הרבה
יותר טוב, כשהתעורר בבוקר. והיה זה באמת בוקר
נהדר, כי הסערה עברה ושמש חיממה את העולם.
טוב-הלב של העכברים גרמו לו להרגיש טוב, אפילו
יותר מאשר האוכל וחום הבית. הוא חזר כבר
כמעט אל עצמו, ואם אתם מכירים צרצרים, בוודאי
יודעים אתם כמה הם מאושרים וקפצנים מטבעם.
אך הוא היה עדיין קצת חלש ולכן אמא עכברת
השדה, שהייתה לחובשת ידועה, אמרה לו להישאר
עוד במיטה. היא טיפלה בו כאילו היה בן המשפחה
ממש. היא שמה לו תחבושת חרדל על החזה,
האכילה אותו בדייסת תירס וכל שעתיים נתנה לו
טיפת דבש, נגד הצרידות שלו.
מצבו של הצרצר הירוק השתפר במהירות, כך
שבזמן שארבעת העכברונים חזרו מבית הספר
הוא יכול היה כבר לקום מהמיטה.

החיות סמוך לדרך הראשית. הצרצר הירוק הכיר כבר אחת מהן. הייתה זו פייה-מלח שניגנה על מפוחית זהב קטנה ולבשה תמיד חולצת מלחים

כחולה. הם נפגשו כבר קודם ואף ניגנו ביחד. לא עבר זמן והצרצר הירוק כיוון את כינורו הקטן ופייה-מלח הוציא את המפוחית והתחילו לנגן מנגינות עליזות. יתר האורחים הזיזו הצדה את הרהיטים והמסיבה התחילה. כמה שמח היה שם! אני חושב מדי פעם שטוב היה אילו יכולתי להיות קטן מספיק כדי לרקוד עם פייה או עכבר. אינכם חושבים כמוני?

"שלא תחשוב על זה!" הוא קרא "רק שמע לי. אם אתה רוצה לשלם לנו, תוכל לעשות זאת אם תיתן לנו שעורי ריקודים וגם תנגן מדי פעם על הכינור הקטן שלך. הרי כולם יודעים איזה אומני ריקוד ונגינה הם הצרצרים."

הדבר נראה מאוד לצרצר הירוק. הוא שמח מאוד שיוכל לבלות את החורף עם עכברי השדה טובי-הלב, והוא נתן משמחה קפיצה גדולה עד לקצה השני של החדר. ובקפיצה השניה כמעט ונחת בדלי מים!

תוך כדי כך נשמעה דפיקה בדלת. היו אלה מר וגברת עכברים לבנים, שבאו לביקור. הצרצר הירוק מעולם עוד לא ראה עכברים לבנים והם מאוד מצאו חן בעיניו, במיוחד עיניהם האדומות וזנבותיהם הוורודים. הסבירו לו שהם גרים בבית קטן שבנה להם ילד הגר בבית האיכרים הסמוך. הם מקבלים שם יחס כל כך טוב שלעולם לא ירצו לעזוב את המקום, אלא מדי פעם יוצאים לביקורים בסביבה. אחריהם הופיעו גם אורחים אחרים, שלוש פיות

אחרי הריקודים כולם היו רעבים ואז אמא עכברת
השדה הוציאה מהמזווה קצת גבינה וקערה גדולה
של תירס צהוב והתחילה לנפח פופ-קורן. מזה נהנו
במיוחד הפיות שאמרו "כמה טעים וכמה זה שונה
מצוף הפרחים אותו אנו אוכלות כל יום." אחת
הפיות אפילו חיברה שיר קטן:

"יש מי שאוהב אדום

ויש מי שאוהב כחול

ואני אוהבת צהוב.

כן תנו לי צהוב,

צבע של תירס ושל גבינה!"

המסיבה נמשכה עד מאוחר בלילה והיא לא הייתה
היחידה שהתקיימה בחורף אצל עכברי השדה.
אמנם במשך החורף הצרצר הירוק לא העז לצאת
החוצה בגלל הקור, שכמובן מסוכן מאוד לצרצרים,
אך היה לו כה טוב עם החברים החדשים
שהחדשים הקרים עברו לו מהר מאוד.

3

שבת אחת, מוקדם בבוקר, אבא עכבר השדה הציץ מהחלון וראה שבמשך הלילה הקרח נמס. הוא

אמר לאשתו "אמא, הבוקר כבר חם יותר ויתכן שהקרח שמילא את החור תחת מכל התירס של האיכר גרין נמס כבר. המזווה שלנו כמעט ריק, וכדאי שנלך לשם ונאסוף קצת תירס לפני

שהסנאים יתעוררו ויסחבו אותו." אמא עכברת השדה לבשה את הצעיף הכחול שלה ואב עכבר השדה לבש את מעילו האדום. הם לקחו שני שקים ריקים ויצאו להביא תירס. הצרצר הירוק נשאר בבית עם הילדים, שבאותו יום לא הלכו ללמוד. בשבילו היה עדיין קר מדי כדי לצאת החוצה.

"ילדים" אמר הצרצר הירוק "בינתיים אנחנו נשטוף את הכלים, נטאטא את החדר ונסדר את הכל כדי לעשות הפתעה נעימה להוריכם, כשאלה יחזרו." וארבעת העכברונים לבשו את סינוריהם הכחולים וניגשו במרץ לעבודה. תוך זמן קצר הכלים היו כבר נקיים ויבשים והחדר היה מסודר להפליא. ואז הצרצר הירוק הוציא את הכינור שלו ואמר שהגיע זמן לתת להם את שיעור הריקוד.

העכברונים אהבו מאוד את שיעורי הריקודים האלה. מובן שלא יכלו להגיע לביצועים הנפלאים של המורה שלהם, אך הם רקדו יפה מאוד ותענוג היה לראות איך נפנפו עם זנבותיהם, דבר שהמורה שלהם לא יכול היה לעשות, כי הרי לא היה לו זנב.

החלק הראשון של השיעור נגמר והצרצר הירוק התחיל לכוון את כינורו מחדש, כששמעו פתאום

קול חריקה, כאילו מישהו מנסה לפתוח את הדלת, שהייתה נעולה מבפנים.

אחד העכברונים, שעמד במקרה ליד החלון, הציץ החוצה, ובבהלה גדולה הסתתר תחת הארון תוך קריאה "זה החתול!"

ואכן היה זה החתול של האיכר גרין, חתול שחור וגדול!

אבא עכבר שדה אמר פעם לצרצר הירוק "הבית שלנו כל כך רחוק מבית האיכרים והאסם, והוא

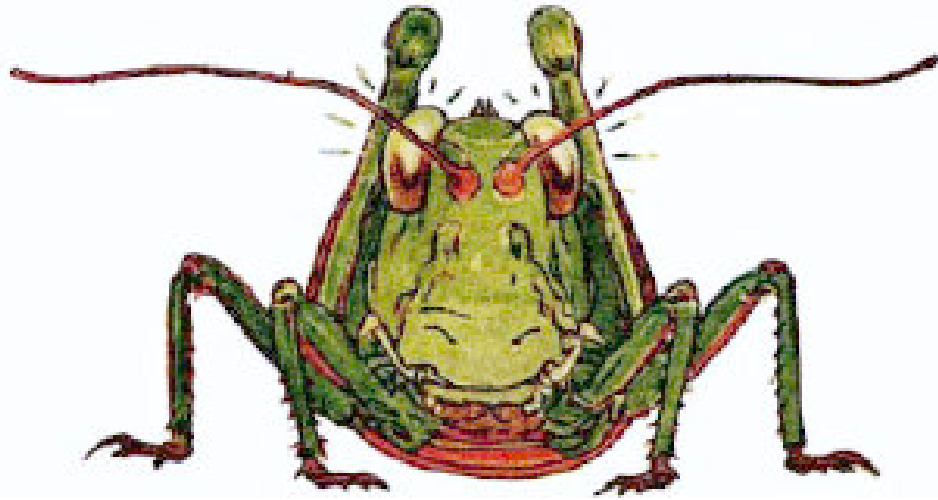
מוסתר טוב כל כך, שלמעשה אין סכנה שהחתול האיום הזה ימצא אותנו." אך הנה הוא היה בכל זאת!

יתכן מאוד שהחתול שמע, אולי מהנמייה שחיה בקרבה, שאבא ואמא עכברי השדה יצאו מהבית והשאירו את ילדיהם לבדם. הוא כנראה לא ידע שהצרצר הירוק נשאר עם הילדים, אבל אפילו אילו ידע זאת, איזה הבדל היה לו עושה הדבר? היה רק דבר אחד שיכול היה לעשות הצרצר וזה

ללכת ולחפש עזרה ללא שהיות. הוא ידע שלא רחוק משם, במאורת ארנבות, גרה הפייה טילי-נילי. היה בטוח כי היא בעלת כוח קסמים רב

משאלה להיות גדול כמו כלב בולדוג. מזלו שלא
בחר זן כלב גדול יותר, כי גם כך ראשו הגיע מיד
עד לתקרה של החדר. ובאותו הרגע ממש החתול

הצליח לפתוח את דלת הבית!
המראה שפגש החתול בבית העכברים ממש
הקפיא אותו במקומו, ולא פלא. אמנם צרצר הוא
בדרך כלל יצור עדין ונחמד, אך פניו הם מאיימים
מאוד. רק שהוא כה קטן שאנו לא מרגישים בכך.
אבל אם פעם הביטו על אחד כזה, רק תתארו
לעצמכם איזו מפלצת איומה הוא יכול היה להיות

ותוכל בצורה כלשהי לגרש את החתול ולהציל את
העכברונים. לכן, בלי להתלבש אפילו, הוא פתח
את החלון ויצא בשקט החוצה. החתול ניסה עדיין
לפתוח את הדלת ולא שם לב לחלון.

הייתם צריכים לראות באיזה דילוגים ענקיים נע
הצרצר הירוק. הוא קפץ מהר יותר מכל צרצר
שקפץ בשדה אי-פעם! בהתרגשותו הרבה הוא לא
הרגיש אפילו את הקור השורר בחוץ. תוך זמן קצר
הוא הגיע למאורת הארנבות. אך הפייה לא הייתה
שם. אלא שבסמוך לדלת הוא ראה ארגז קטן. ואז
בא לא רעיון נועז לראש. הוא פתח את הארגז
ומצא בו גלולות קטנות שחורות אחדות. גלולות
קסם!

אלה גלולות הקסם שהפייה טילי-נילי סיפרה לו
עליהן, כשביקרה באחת המסיבות השמחות בבית
עכברי השדה.

הוא חטף שניים או שלוש גלולות כאלה ודילג
חזרה, עוד יותר מהר מקודם, אל עץ התפוח הזקן.
הוא נכנס דרך החלון לדירת העכברים ומיד בלע
אחת מהגלולות השחורות. תוך כדי כך הביע

אילו גודלו היה כמו של כלב!
סבא-רבא איזידור אמר, כשסיפר לי את הסיפור
הזה, שהחתול השחור הסתובב במקום, ברח ולא
הפסיק לרוץ עד שהגיע לכפר הקרוב, כעשרה
קילומטר משם, ושלכל יצור שפגש בדרך קרא
שראה דרקון! בכל אופן לא ראו אותו יותר לעולם
בסביבת המשק גרין. וזה, כמובן, הקל מאוד על
משפחת עכברי השדה, זה בטוח.
ברגע שהחתול נעלם במרחקים הצרצר הירוק בלע
עוד גלולת קסם והביע משאלה להיות שוב בגודלו
הרגיל. ואז הוא קרא לעכברונים הקטנים שיצאו
ממחבואיהם וסיפר להם שהחתול ברח. כי שניים
מהעכברונים נדחקו לתוך המזנון ושניים אחרים
נכנסו תחת המיטה וישבו שם בפחד גדול.
כעבור זמן חזרו גם אבא ואמא עכברי השדה עם
שקים מלאי גרעינים. הם היו מאושרים כששמעו
את הסיפור ושמחו על כך שהחתול נבהל כל כך,
ושלא יצטרכו יותר לדאוג ולפחד מפגישה אתו.
הם שלחו מיד הזמנות לנשף גדול לכבודו של
הצרצר הירוק, שהיה לגיבור היום.